

Arrest

nr. 337 255 van 5 december 2025
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERHAEGEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, als wettelijke vertegenwoordiger van het minderjarig kind X, op 30 april 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 oktober 2024 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 13 mei 2025 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 oktober 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 oktober 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DHONDT, die *loco* advocaat K. VERHAEGEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat Ö. SOZEN, die *loco* advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 18 oktober 2023 dient de verzoekende partij, geboren op 17 augustus 2023, een aanvraag tot het verkrijgen van een humanitair visum in met het oog op het vervoegen van haar vermeende broer M.N.

1.2. Op 8 oktober 2024 neemt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van het in punt 1.1. gevraagde visum. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Aangezien de 11-jarige minderjarige Afghaanse M.B.M. (...) 17/08/2013 zich samen met haar meereizende niet biologische moeder/voogd bij haar 18-jarige meerderjarige vermeende broer M.N. (...), 13/11/2005, in België wenst te vestigen kan zij niet genieten van gezinshereniging op basis van art. 40 ter van de wet van

15.12.1980, deze categorie van aanvragers (Niet-EU minderjarige niet biologische zus) i.f.v. (Niet-EU meerderjarige broer) is niet voorzien in de wet, waardoor er voor betrokkene een humanitair visum aangevraagd werd. De afgifte van een humanitair visum wordt niet toegestaan van rechtswege en kan enkel plaats vinden op een individuele basis en slechts in uitzonderlijke gevallen, op basis van een gestaafde en gefundeerde aanvraag (waarvan er geen exhaustieve lijst van bewijzen bestaat). De afgifte van een dergelijk visum betreft een discretionaire bevoegdheid met een brede appreciatiemarge van de Dienst Vreemdelingenzaken, het betreft een gunst en geen recht. Tevens zijn er niet afdoende bijzondere humanitaire elementen in het dossier aanwezig die de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 kunnen rechtvaardigen. Overwegende dat ter staving van de verwantschap een niet-gelegaliseerde Afghaanse papieren Tazkira werd voorgelegd, die de naam van de vermoedelijke niet-biologische moeder niet bevat. Betrokkene legt ook geen gelegaliseerde geboorteakte voor. Er werd verklaard dat betrokkene net na haar geboorte werd geadopteerd door de familie Ma. (...). In deze visumaanvraag werd geen kopie van een vonnis voorgelegd waarin aan de vermoedelijke niet biologische moeder van betrokkene het exclusieve recht van bewaring werd toegekend. De voogdij creëert geen afstammingsband tussen de voogd en zijn pupil. De bepalingen met betrekking tot de gezinshereniging zijn dus niet van toepassing. Hetzelfde geldt voor een buitenlandse voogdij of adoptie. Deze komen enkel in aanmerking voor gezinshereniging indien de buitenlandse voogdij bekrachtigd wordt door een Belgische rechtbank of indien de buitenlandse adoptie erkend wordt door de Federale Centrale Autoriteit (FCA) inzake adoptie. Opmerkelijk is dat twee broers van de referentiepersoon, namelijk Ma.N. (...) (OV (...)) en Ma. (...) (OV (...)), betrokkene niet als hun zus hebben genoemd tijdens hun asielverklaringen. Het feit dat betrokkene 15 foto's heeft ingediend van B.M. (...) als baby, peuter en kleuter, samen met haar broers en ook met haar vermoedelijke moeder en broers in Pakistan (stuk 3), om te bewijzen dat B.M. (...) altijd bij de familie Ma. (...) heeft gewoond en wordt beschouwd als een biologisch zusje/dochtertje, sluit niet uit dat betrokkenen de wettelijk voorziene procedure moeten volgen en dat het exclusieve recht van bewaring aan de niet-biologische moeder van betrokkene moet worden toegekend. De weigering tot afgifte van een humanitair visum is niet in strijd met de bepalingen van Art 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM). Het bestaan van vermeende familiale en affectieve banden met de te vervoegen persoon in België betekent niet dat de toepassing van artikel 8 van het EVRM welke betrekking heeft op de eerbiediging van het privéleven en het familiale leven, absoluut is. Dit artikel belet de lidstaten van de EU dan ook niet voorwaarden te stellen aan de binnenkomst en het verblijf van vreemdelingen op hun grondgebied, op voorwaarde dat de tussenkomst van de overheid wettelijk geregeld of ingegeven is door één of meerdere doelen die in artikel 8, tweede alinea van het EVRM werden uiteengezet en noodzakelijk zijn in een democratische samenleving om deze te bereiken. De wet van 15.12.1980 is een wet welke overeenkomt met de eisen vermeld in de tweede alinea van artikel 8 EVRM. De advocaat van betrokkene verwijst in zijn brief naar de preciaire humanitaire situatie in het land van herkomst. Voor de beoordeling van art. 3 EVRM hanteert het Europees Hof van de Rechten van de mens (EHRM) een zeer hoge drempel bij de beoordeling van socio-economische of humanitaire omstandigheden; slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden worden zij als strijdig met art. 3 EVRM beschouwd. Het hof van Justitie stelt bovendien dat art. 15,b van de Kwalificatierichtlijn niet volledig identiek is aan art. 3 EVRM. Het stelt dat de socio-economische en humanitaire omstandigheden slechts in aanmerking komen voor de toekenning van de status subsidiaire bescherming, indien personen hierdoor terecht komen in zeer extreme omstandigheden en die situatie het gevolg is van opzettelijk handelen of nalaten van een actor. Hiervoor dient verzoekster haar beweringen te staven met een begin van persoonlijk bewijs terwijl in casu het enkel bij een verwijzing blijft naar de algemene situatie in zijn land van herkomst en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. Gezien bovenstaande vaststellingen wordt de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 geweigerd. Het staat betrokkenen vrij een nieuwe visumaanvraag in te dienen rekening houdende met de hierboven omschreven weigeringsmotieven. Deze beslissing belet de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht."

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen syntheseseminarie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie van onontvankelijkheid van het beroep op onder de titel *“Onontvankelijk – geen voogd ad hoc aangesteld voor verzoekster”*. Zij licht haar exceptie toe als volgt:

“Artikel 5.41 van het Burgerlijk Wetboek stelt dat minderjarigen in de regel handelingsonbekwaam zijn en dus geen rechtshandelingen kunnen stellen. Het feit dat proceshandelingen rechtshandelingen zijn, maakt dat zij geen proceshandelingen kunnen stellen en hiervoor steeds vertegenwoordigd moeten worden.

Krachtens artikel 376 van het Burgerlijk Wetboek zijn het in principe de ouders die gezamenlijk als vertegenwoordiger optreden.

Indien dit niet mogelijk is, kan worden verwezen naar artikel 389 van het Burgerlijk Wetboek waarin wordt opgenomen dat bij gebrek aan een beschikbare ouder de voogdij ontstaat en dat de voogd de minderjarige vertegenwoordigt.

Dit maakt dat verzoekster zich in een vacuüm bevindt aangezien zij zich in Afghanistan bevindt, en er geen nieuws is over haar biologische ouders. Er is verklaard dat de minderjarige van kinds af bij het gezin van mevrouw M. (...) verblijft, maar hieromtrent geen officiële Afghaanse documenten worden neergelegd.

Naar Afghaans familierecht is de vader de wettelijke voogd (wali) van de minderjarige en heeft de biologische moeder geen wettelijk gezag over de minderjarige.

Dit houdt in dat verzoekster als minderjarige zich als elfjarige zonder ouderfiguur bevindt, waardoor de raadsman van verzoekster een éézijdig verzoekschrift bij uiterst dringende noodzakelijkheid tot aanwijzing van een voogd ad hoc had moeten indienen bij de Voorzitter van de Nederlandstalige rechtbank van Eerste Aanleg te Brussel, conform artikel 584, al. 3 van het Gerechtelijk Wetboek, ongeacht dat verzoekster zich niet bevindt op het Belgisch grondgebied.

De raadsman van verzoekster is reeds vertrouwd met deze procedure gezien haar kantoorgenoten dit reeds meerdere malen hebben aangevraagd in gelijkaardige dossiers (bijlage 1)

Doordat het verzoekschrift is ingediend zonder de aanstelling van een voogd ad hoc, is het verzoekschrift dat ook onontvankelijk!”

3.2. In het verzoekschrift stelt de verzoekende partij betreffende de persoon voor wie zij verklaart als wettelijke vertegenwoordiger op te treden, M.B.M., dat zij een Afghaanse meisje is van 11 jaar, dat zij kort na de geboorte opgenomen werd in het gezin Ma., waar zij sindsdien opgroeide als dochter en zus, dat zij de familienaam Ma. draagt, zoals vermeld op haar taskara, dat zij volledig geïntegreerd is binnen dit gezin en haar biologische ouders niet kent.

De verzoekende partij wenste geen syntheseseminarie neer te leggen.

In een aanvullende nota legt de verzoekende partij een geboortecertificaat voor van de persoon voor wie zij verklaart als wettelijke vertegenwoordiger op te treden, M.B.M., en wijst zij erop dat zij als moeder wordt aangeduid op het certificaat, dat dit bevestigt dat M.B.M. in Afghanistan naar recht wordt beschouwd als haar dochter en dat ze ook kan vertegenwoordigd worden door haar, zelfs als er geen onderliggende biologische band is.

3.3. Gewezen op voormelde exceptie in de verweernota ter terechtzitting, stelt de advocaat van de verzoekende partij dat het geboortecertificaat werd opgesteld op basis van de taskara, dat dit het probleem van de handelingsonbekwaamheid zou moeten oplossen, dat M.B.M. altijd deel heeft uitgemaakt van het gezin, dat het niet gaat om een situatie van pleegouderschap, dat het gaat om recht zoals het toegepast wordt in het herkomstland, dat zij in Afghanistan deel van het gezin is, dat er een onmogelijkheid is om van een andere wettelijke regeling gebruik te maken nu er geen ouders zijn, dat uit de foto's duidelijk is dat M.B.M. altijd deel heeft uitgemaakt van het gezin. De verzoekende partij betoogt dat zij geen idee heeft of zij naar Afghaans recht kan optreden maar stelt dat er geen andere figuren zijn. Zij wijst er ook nog op dat zij het geboortecertificaat niet kan laten legaliseren.

3.4. Een niet-ontvoogde minderjarige is in principe onbekwaam om in eigen naam een beroep tot nietigverklaring in te stellen. Om regelmatig een dergelijk beroep in te stellen, dient zij te worden

vertegenwoordigd door hen die het ouderlijk gezag over zijn persoon uitoefenen (zie RvS 6 november 2018, nr. 242.839).

In situaties waarbij de betrokkenen niet de Belgische nationaliteit hebben, worden krachtens artikel 35, §1, eerste lid van het Wetboek Internationaal Privaatrecht (hierna: het WIPR) “(h)et ouderlijk gezag, de voogdij en de bescherming van een persoon en de goederen van een persoon die jonger is dan achttien jaar (...) beheerst door het Verdrag inzake de bevoegdheid, het toepasselijke recht, de erkenning, de tenuitvoerlegging en de samenwerking op het gebied van ouderlijke verantwoordelijkheid en maatregelen ter bescherming van kinderen, gesloten te 's-Gravenhage op 19 oktober 1996”. Artikel 17 van dit Verdrag, dat goedgekeurd werd bij wet van 5 mei 2014 (inwerkingtreding 1 september 2014) (hierna: het Verdrag van 19 oktober 1996) luidt als volgt: “De uitoefening van de ouderlijke verantwoordelijkheid wordt beheerst door het recht van de Staat van de gewone verblijfplaats van het kind. Indien de gewone verblijfplaats van het kind wordt verplaatst, wordt de uitoefening beheerst door het recht van de Staat van de nieuwe gewone verblijfplaats.”

3.5. Blijkens de gegevens van de visumaanvraag in het administratief dossier is de verzoekende partij op 17 augustus 2013 geboren in Afghanistan.

Het minderjarig kind verblijft blijkens het verzoekschrift op het ogenblik van het indienen van het beroep in Afghanistan. In dit geval wordt de uitoefening van het ouderlijk gezag dan ook beheerst door het Afghaans recht en niet door het Belgisch recht.

3.6. In de verweernota wijst de verwerende partij erop dat het minderjarig kind M.B.M. zich in een vacuüm bevindt daar er geen nieuws is over haar biologische ouders, doch ook geen officiële Afghaanse documenten worden neergelegd dat M.B.M. van kinds af bij het gezin van mevrouw M. verblijft, dat naar Afghaans familierecht de vader de wettelijke voogd is en de biologische moeder geen wettelijk gezag over de minderjarige heeft, dat dit inhoudt dat M.B.M. zich zonder ouderfiguur bevindt.

De verzoekende partij legt bij aanvullende nota een foto van het geboortecertificaat van M.B.M. voor. Zij wijst erop dat zij als moeder wordt aangeduid op het certificaat, dat dit bevestigt dat M.B.M. in Afghanistan naar recht wordt beschouwd als haar dochter en dat ze ook kan vertegenwoordigd worden door haar, zelfs als er geen onderliggende biologische band is.

3.7. Vooreerst wijst de Raad erop dat – zelfs indien de ouderlijke afstamming kan blijken uit het document voorgelegd bij de aanvullende nota – de verzoekende partij niet betwist dat naar Afghaans familierecht de vader de wettelijke voogd is. Uit het arrest nr. 288 762 van 9 mei 2023 van de Raad betreffende de vermeende broer M.M.N. en uit de in het voormeld arrest vermelde beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal) alsook uit de pagina's uit het verhoor van M.M.N. bij het Commissariaat-generaal, zoals door de verzoekende partij toegevoegd aan de visumaanvragen (stuk 3 gevoegd bij het verzoekschrift), blijkt dat de verzoekende partij tweemaal gehuwd is, dat haar eerste echtgenoot, vader van M.M.N., stierf en dat zij de kinderen achterliet, dat haar tweede echtgenoot T. betreft, dat de verzoekende partij nog kinderen kreeg en dat zij nadat T. stierf terugkeerde met de laatstgenoemde kinderen naar haar kinderen van de eerste echtgenoot. Uit de door de verzoekende partij voorgelegde stukken blijkt dat M.M.N., het kind M.B.M. vermeldt als zijn halfzus.

Uit het huidig voorgelegde geboortecertificaat blijkt dat als moeder de verzoekende partij wordt vermeld en als vader M.T. Het is niet duidelijk of M.T. de tweede echtgenoot van de verzoekende partij betreft en aldus niet of de, op het 'geboortecertificaat' dat de verzoekende partij voorlegt bij aanvullende nota, vermelde vader van M.B.M. gestorven is. De verzoekende partij geeft hierover – niettegenstaande in de verweernota werd aangegeven dat naar Afghaans familierecht de vader de wettelijke voogd is van een minderjarige – geen enkele toelichting.

Ter terechtzitting stelt zij enkel dat er, om op te treden als wettelijk vertegenwoordiger van M.B.M., geen andere figuren zijn. Dit betreft een loutere bewering. Zij verduidelijkt niet dat de persoon die als vader op het 'geboortecertificaat' staat vermeld, al dan niet haar tweede echtgenoot is, en indien niet, of de persoon vermeldt als vader – indien een andere persoon dan haar tweede echtgenoot – nog leeft. Evenmin verduidelijkt zij de stelling dat er 'geen andere figuren' zijn die het ouderlijk gezag over M.B.M. uitoefenen of als wettelijk vertegenwoordiger voor haar kunnen optreden.

3.8. Zelfs indien zou kunnen vastgesteld worden dat er 'geen andere figuren' zijn die het ouderlijk gezag over M.B.M. uitoefenen en indien zou kunnen vastgesteld worden dat naar Afghaans familierecht, bij gebrek aan 'andere figuren' die de ouderlijke verantwoordelijkheid betreffende M.B.M. hebben en/of die als haar wettelijke vertegenwoordiger kunnen optreden, de moeder van M.B.M. zou kunnen geacht worden het ouderlijk gezag uit te oefenen en/of voor M.B.M. als wettelijk vertegenwoordiger te kunnen optreden, kan de

Raad slechts vaststellen dat de verzoekende partij zelf aangeeft dat zij niet de moeder is van M.B.M. doch dat het kind van jongs af aan bij haar in het gezin is. Ook wordt niet verduidelijkt of er een andere graad van bloed- of aanverwantschap tussen de verzoekende partij en M.B.M. bestaat.

In zoverre de verzoekende partij meent dat zij, bij gebrek aan biologische ouders of 'andere figuren', als persoon tot wiens gezin M.B.M. van jongs af aan behoort, kan optreden als wettelijk vertegenwoordiger, merkt de Raad op dat geen enkel document wordt voorgelegd waaruit kan blijken dat de verzoekende partij als derde de ouderlijke verantwoordelijkheid of de toestemming tot het uitvoeren van de ouderlijke verantwoordelijkheid heeft verkregen over M.B.M. De stelling dat het minderjarig kind haar biologische ouders niet kent – wat overigens een loutere bewering is – doet aan voormelde vaststelling geen afbreuk. Er wordt geen duidelijkheid geschapen over wie de ouders van M.B.M. zijn, op welke wijze en om welke reden M.B.M. van jongs af aan in het gezin van de verzoekende partij werd opgenomen, wie de verzoekende partij is ten aanzien van M.B.M. noch wordt verduidelijkt om welke reden de biologische ouders/vader niet langer kunnen geacht worden de ouderlijke verantwoordelijkheid te dragen over M.B.M.

In zoverre de verzoekende partij door middel van het voorleggen bij aanvullende nota van een foto van een geboortecertificaat van M.B.M., document waarop zij als moeder wordt aangeduid, zou wensen aan te tonen dat M.B.M. heden in Afghanistan naar recht wordt beschouwd als haar dochter en dat zij M.B.M. kan vertegenwoordigen, zelfs als er geen onderliggende biologische band is, kan de Raad enkel vaststellen dat een foto van een geboortecertificaat, bezwaarlijk kan aanvaard worden als afdoende bewijs dat de verzoekende partij naar Afgaans recht beschouwd wordt als de moeder van M.B.M. Bovendien stelt de verzoekende partij dat het geboortecertificaat werd uitgegeven op 27 mei 2025 en werd opgesteld op basis van de gegevens van de taskara. Echter moet vastgesteld worden, zoals overigens ook wordt aangegeven in de bestreden beslissing en niet wordt betwist door de verzoekende partij, dat de taskara van M.B.M. die de verzoekende partij voegde bij de visumaanvraag van M.B.M. niet de naam van de verzoekende partij bevat. De verzoekende partij legt ook geen andere taskara of document voor waarop de naam van de verzoekende partij wel zou voorkomen.

Deze foto van een geboorteakte van M.B.M. kan dan ook niet zonder meer aanvaard worden als bewijs dat de verzoekende partij naar Afgaans recht beschouwd worden als de moeder van M.B.M.

3.9. Er ligt geen afdoend bewijs voor dat de verzoekende partij als moeder moet beschouwd worden van M.B.M., noch dat zij kan aanzien worden, van rechtswege of door een administratieve of rechterlijke beslissing, als de wettelijke vertegenwoordiger van M.B.M., dat zij de bekwaamheid heeft om in rechte op te treden in de naam en voor rekening van M.B.M..

3.10. Vervolgens dient de Raad na te gaan of M.B.M. zelf over de rechtens vereiste hoedanigheid en procesbekwaamheid beschikt bij het indienen van hun beroep. Niettegenstaande in ons rechtsstelsel een minderjarige als procesonbekwaam wordt beschouwd, hetgeen tot gevolg heeft dat een minderjarige vertegenwoordigd dient te zijn door een persoon die het ouderlijk gezag of de voogdij heeft om op een rechtsgeldige wijze een beroep in te dienen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt op deze algemene regel een uitzondering aanvaard, met name wanneer het een minderjarige betreft die geen *infans* meer is en over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt, telkens het rechten betreft die aan zijn persoon zijn verbonden. *In casu* betreft de bestreden beslissing een beslissing tot weigering van een visumaanvraag lang verblijf, zodat er geen twijfel bestaat over het feit dat het beroep ingesteld door hen betrekking heeft op rechten die aan hun persoon zijn verbonden. Gezien haar jonge leeftijd, 11 jaar op het moment van het indienen van het verzoekschrift, is de Raad echter van oordeel dat zij niet beschikt over voldoende onderscheidingsvermogen om autonoom, zonder vertegenwoordiging, een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te kunnen instellen en dat zij derhalve niet over de rechtens vereiste hoedanigheid en procesbekwaamheid beschikt om alleen in rechte op te treden.

3.11. De exceptie is gegrond.

3.12. Het beroep is niet ontvankelijk.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf december tweeduizend vijftientig door:

N. VERMANDER,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER